

INTERVJU I SAMBAND MED JÖRGEN SVENSSONS UTSTÄLLNING PÅ KONSTNÄRSHUSET I STOCKHOLM 9 NOVEMBER TILL 3 DECEMBER

DU HAR INTE STÄLLT UT I STOCKHOLM SEDAN 1997 DÅ DU STÄLLDE UT PÅ GALLERI ANDRÉN-SCHIPTJENKO.

Det stämmer. Jag har gjort andra saker i Stockholm men inte bilder på en vägg.

VARFÖR HAR DET DRÖJT 20 ÅR?

Som jag sa, jag har arbetat med andra saker som exempelvis större konstprojekt, curerat utställningar, gjort radioteater, film, musik, böcker och en hel del annat och inte minst fostrat och tagit hand om fyra barn. En annan sak är att jag inte gjort så mycket konst som funkat på ett galleri. Vissa idéer och frågeställningar lämpar sig bättre eller sämre i olika sammanhang. De flesta kopplar nog heller inte ihop mig med måleri eller tavlor av något slag. Det är nog konstprojekten som dominerar bilden av mitt konstnärskap. Det kan också vara en anledning till att det inte blivit så många utställningar.

MEN NU STÄLLER DU UT MÅLNINGAR PÅ KONSTNÄRSHUSET?

Ja, jag tyckte det skulle vara kul. Jag har hållit på under alla år med måleri i min ateljé, eller måleri och måleri, det finns nog de som tycker att det inte är måleri men det är i vart fall färg på duk. Det har inte blivit av att jag har visat dem så ofta, kanske 2-3 gånger under 20 år. Mest i mindre sammanhang.

VAD ÄR DET DÅ FÖR MÅLERI DU KOMMER ATT VISA PÅ KONSTNÄRSHUSET?

Relevant fråga. Under alla år på Konsthögskolan Valand målad jag, förutom sista året då jag också började jobba med foto. Men jag var aldrig riktigt bekväm med oljemåleriet. Tyckte det var tillgjort på något sätt. Pretentiöst. Jag gillade formatet, färg på platt yta men sökte något annat.

VAD VAR DET DU SÖKTE?

Något "torrare" eller mer "strävt". Något som låg närmare mig och mitt ursprung. Jag är uppväxt i en arbetarfamilj i en tung värmländsk bruksort. Oljemåleriet låg för långt bort från det. Projekten blev delvis en resa tillbaka till ursprunget och jag kom också att göra ett par stora och uppmärksammade konstprojekt i min bruksort som exempelvis projektet "Busslinje 993" (1993), då jag startade en egen busslinje mellan bruksorten och Stockholm och projektet "Public Safety" (2000) där jag tog två riktiga amerikanska poliser som fick patrullera runt på bruksorten i nästan två veckor. Inom måleriet sökte jag ett uttryck som bättre stämde med den klang jag hade inom mig. Det kom att leda mig till amatörkonst och konsthantverkstraditionen och inte minst textilkonsten. Detta var i en tid då rågången mellan konst och konsthantverk var bråddjup. Det triggade mig ännu mer. När jag sedan upptäckte att jag kunde få ett textilt uttryck genom att måla med kanyl var det mycket som föll på plats. Som jag tidigare nämnde växte jag upp i en bruksort under en turbulent tid. Många i min generation gick under i missbruk.

Du är också utbildad beteendevetare?

Ja, det stämmer med sociologi som huvudämne.

Hur kom det sig?

Jag tyckte det kunde vara bra med något annat än konst utifall jag inte skulle klara mig som konstnär. Men jag var också väldigt intresserad av ämnet.

Har den utbildningen betytt något för dig som konstnär?

Väldigt mycket skulle jag vilja säga. Det gäller framför allt arbetet med projekten. Där hämtade jag mycket från sociologin. Jag började med interaktiva konstprojekt i det offentliga rummet innan begreppet relationell estetik fanns. Det var saker inom sociologin som inspirerade mig.

Hur är det med måleriet då? Kan man spåra något av sociologin där?

Jo, det kan man nog men kanske på ett annat sätt. Mycket i det man gör, oavsett om det är projekt, måleri, foto, video etc går hand i hand. Mina projekt har handlat mycket om att upprätta en dialog med människor, inte en konstpublik i första hand. De var ett sätt för mig att försöka hitta tillbaka till mitt ursprung. Det är ingen slump att några av mina mest uppmärksammade projekt tagit plats i min födelseort. Men det jag kom dit med var konstscenens attribut. I ett av projekten bjöd jag till och med in och samarbetade med internationella konstnärer som Alfredo Jaar, Esther Shalev-Gerz och Paco Cao. I måleriet är det lite av det omvända. Där använder jag och refererar till den bildvärld och de uttryck som jag växte upp med och som inte hade ett smack med konstvärlden att göra. Mitt måleri är inspirerat av den gamla textilkonsten som innehåller element som bryter helt mot vad jag fick lära mig om konst och måleri på konsthögskolan, nämligen att jobba platt och utan perspektiv samt att vara dekorativ. Det handlar inte om nostalgi utan om att det slår an en klang i mig som gör att jag blir engagerad. Men jag är även inspirerad av en massa andra saker som också kommer in i måleriet.

Flera av verken innehåller mycket text. Kan du säga något om det?

Text i bilder har jag alltid tyckt varit svårt. Men i flera av mina textbaserade verk använder jag text som bild. Det är alltså ingen läsbar text. Det är mer bilden eller tecknet av text. Jag har alltid haft ett komplicerat förhållande till språk och text. Det beror i huvudsak, tror jag, att jag stammade väldigt mycket som barn och upp i övre tonåren. Det hämmade mig väldigt mycket. Under en period i barndomen var jag mer eller mindre stum. Det goda med det var att jag sjönk in i bildskapandet och kände mig trygg där. Men språket, både det talade och skrivna, finns där hela tiden som en sten i skon.